

παραμύθι το διαφορετικό παιδάκι

από τα παραμύθια της γιαγιάς

Μια φορά κι έναν καιρό, πολύ-πολύ μακριά από δω, που ζούμε όλοι μας, υπήρχε μια όμορφη χώρα. Η Να-ρινά. Στα καταπράσινα λιβάδια της, όπου φύτεωναν λογής-λογής λουλούδια, παχιές αγελάδες και κατάλευκα αρνάκια, έβοσκαν αμέριμνα.

Στα ψηλά της δέντρα, που ήταν όλα φορτωμένα με φρούτα ζουμερά, πουλάκια κελαηδούσαν ασταμάτητα από το πρωί μέχρι το βράδυ. Το ποταμάκι της Να-ρινά κυλούσε κελαρύζοντας τα γάργαρα νερά του μέσα από το καταπράσινο δάσος, ξεπλένοντας τα βοτσαλάκια στις όχθες του και ποτίζοντας τις καλαμιές, που θρόνιαζαν απαλά σε κάθε χάδι του ανέμου. Και μπροστά στα άσπρα σπιτάκια της Να-ρινά, παχιές γάτες γουργούριζαν ευχαριστημένες κάτω από τη ζεστασιά του λαμπερού ήλιου.

Μα και οι άνθρωποι, που ζούσαν σ' αυτή την όμορφη χώρα, ήταν όλοι τους καλόκαρδοι, ευγενικοί και γελαστοί. Όμως, τι παράξενο! Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, είχαν περίεργες μύτες. Κάτι μύτες παχιές, τεράστιες και χρωματιστές. Άλλοι είχαν μύτη φουσκωτή και μαβιά σαν μελιτζάνα. Αλλωνών η μύτη ήταν μακριά και πράσινη σαν αγγούρι και υπήρχαν και μερικοί με μύτη στρογγυλή και κόκκινη σαν ντομάτα.

Εκεί, στη Να-ρινά, όσο πιο μεγάλη μύτη είχε κανείς, τόσο πιο όμορφος ήταν.

Μια μέρα, μια κυρία, σε εκείνη τη παράξενη χώρα, γέννησε ένα παιδάκι. Ένα όμορφο, γερό, δυνατό αγοράκι, με σγουρά μαλλάκια και ζυγηρά μαύρα ματάκια. **"Τι συμφορά!"**, είπαν όμως όλοι όσοι το είδαν. Γιατί, αυτό το μωρό δεν είχε μύτη. Όχι δηλαδή ότι δεν είχε και καθόλου μύτη, αλλά να, είχε μια τόση δα μικρή μυτούλα, άσπρη - άσπρη, όπως και το υπόλοιπο δέρμα του. **"Πω-πω τι άσχημο, που είναι το καημενούλι!"**, σκέφτονταν όσοι το έβλεπαν.

Η μαμά του, πήγαινε να σκάσει από τη στενοχώρια της. Τα άλλα παιδάκια της είχαν μεγάλες, πολύ μεγάλες και πολύχρωμες μύτες και ήταν τα πιο όμορφα της χώρας. Και τώρα, αυτό, το πιο μικρό, να γεννηθεί έτσι!

Πήρε, λοιπόν, αγκαλιά το μωρό της και τράβηξε κατά το βουνό, για τη καλύβα, όπου ζούσε η γριά σοφή, που ήξερε πολλά-πολλά πράγματα.

"Καλημέρα μπάμπω μου", είπε η μαμά στη γριά σοφή, μόλις έφτασε. **«Συμφορά μεγάλη με βρήκε.»**

"Τι έπαθες κόρη μου;" ρώτησε η γριά.

"Κοίτα και μόνη σου", είπε η μαμά και της έδειξε το μωρό.

Έσκυψε η μπάμπω και κοίταξε το μικρό. **"Τι συμβαίνει;"** ρώτησε, **"βλέπω ένα παιδάκι μια χαρά. Τι συμφορά, λοιπόν, σε βρήκε;"**

"Μα δε βλέπεις, μπάμπω μου; Η μύτη του δεν είναι σαν τις δικές μας", στέναξε η μαμά.

"Και λοιπόν;" ξαναρώτησε η σοφή γριά. **"Μήπως για αυτό το αγαπάς λιγότερο από τα άλλα σου παιδιά;"**

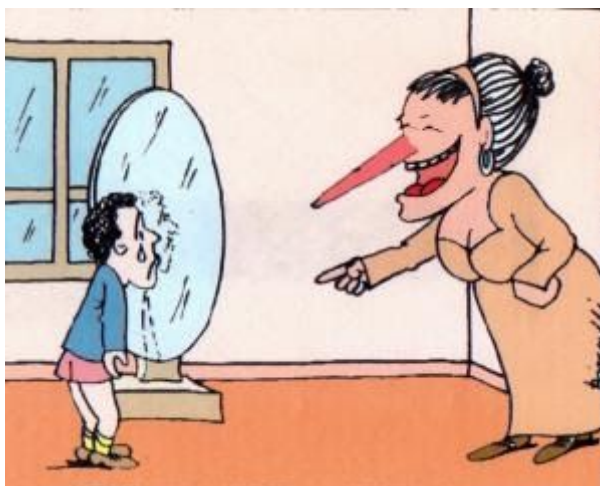
"Για όνομα του Θεού", φώναξε η μαμά. **"Όχι βέβαια. Το αγαπάω πολύ-πολύ, όσο και τα άλλα μου παιδιά. Αλλά οι άλλοι άνθρωποι, θα γελούν μαζί του, θα το κοροϊδεύουν και το Παιδάκι μου θα γίνει δυστυχισμένο"**.

"Κόρη μου", είπε η γιαγιά, που είχαν δει πολλά τα μάτια της και άλλα τόσα είχαν ακούσει τα αυτιά της. **"Έναν άνθρωπο, δεν τον αγαπάμε για αυτό, που φαίνεται, ούτε για αυτό, που έχει, αλλά για αυτό, που πραγματικά είναι. Όπως εσύ αγαπάς αυτό το παιδί, έτσι και οι άλλοι άνθρωποι θα το αγαπήσουν. Γιατί το παιδί σου θα γίνει καλός άνθρωπος, πονετικός και γελαστός και θα κερδίσει την αγάπη των συνανθρώπων του. Φύγε κόρη μου και μην ανησυχείς. Το παιδί σου θα ζήσει ευτυχισμένο. Είναι γραφτό του"**.

Πέρασαν τα χρόνια. Το παιδάκι μεγάλωνε. Και όπως είχε προβλέψει η μπάμπω γινόταν μέρα με τη μέρα, όλο και πιο έξυπνο, όλο και πιο καλόκαρδο κι ευγενικό. Οι κάτοικοι της Να-ρινά συνήθισαν να το βλέπουν να παίζει με τα άλλα παιδάκια, να τρέχει και να γελά ανάμεσά τους, πάντα πρόθυμο να βοηθήσει όποιον είχε την ανάγκη του και το αγαπούσαν αληθινά, χωρίς να προσέχουν πια καθόλου τη μικρή του μύτη.

Όμως το παιδάκι, κάθε πρωί, που χτενιζόταν, μαζί με τα αδελφάκια του, μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη, ένοιωθε ένα τσίμπημα στη καρδούλα του. **"Γιατί να μην είμαι κι εγώ όμορφο σαν τα αδελφάκια μου;"** σκεφτόταν. **"Γιατί να μην είμαι σαν όλο τον κόσμο;"** και στεναχωριόταν.

Μια μέρα, ξαφνικά, ήλθε στο σπίτι τους για επίσκεψη, μια παλιά φίλη της μαμάς, που δεν είχε τύχει να ξαναδεί τα παιδιά. Ήταν μια αξιοσέβαστη ξερακιανή κυρία, με μια μύτη πορτοκαλιά και μακριά και σουβλερή, ίδια με καρτό. Μόλις είδε το Παιδάκι έβαλε τα γέλια. **"Μα την πίστη μου"**, είπε **"δεν έχω ξαναδεί στη ζωή μου πιο αστειό ανθρωπάκι. Πού είναι η μύτη σου καλέ; Στην έφαγε η γάτα;"** ρώτησε κοροϊδευτικά.

Το παιδάκι στενοχωρήθηκε, βούρκωσε, γύρισε και βγήκε από το σπίτι. Προχώρησε στο δρόμο. Περπατούσε, περπατούσε, ο ήλιος έπεσε και βγήκε το φεγγάρι στον ουρανό και το παιδάκι ακόμα περπατούσε. Έτσι, έφτασε μέχρι το ποταμάκι της Να-ρινά κι εκεί, ξάπλωσε στα χαλίκια στην όχθη και άρχισε να κλαίει, να κλαίει, να κλαίει χωρίς σταματημό. **"Γιατί να είμαι τόσο άσχημος;"** έλεγε μέσα στα δάκρυά του. **"Γιατί;"**.

"Τι έπαθες αγοράκι;" άκουσε ξαφνικά μια φιλή φωνούλα δίπλα του. Στράφηκε ξαφνιασμένος και είδε να στέκεται μπροστά του, ένα τόσο δα μικρούλικο κοριτσάκι. Το παιδάκι σάσπισε τόσο, που ούτε που πρόσεξε καθόλου ότι η μύτη του κοριτσιού ήταν σαν τη δική του.

"Ποια είσαι εσύ;" τη ρώτησε. "Τι θέλεις;"

"Είμαι η Λα-σενά", απάντησε το κοριτσάκι. "Μένω εκεί ψηλά" και του έδειξε με μια κίνηση του χεριού της το φεγγάρι. "Τα πρωινά κοιμάμαι, αλλά, κάθε βράδυ, που το σπίτι μου κάνει βόλτες στον ουρανό, κοιτάω τι γίνεται κάτω στη γη και όταν ακούω ένα παιδάκι να κλαίει στενοχωριέμαι πολύ και προσπαθώ να το βοηθήσω, γιατί θέλω όλα τα παιδάκια να είναι χαρούμενα κι ευτυχισμένα. Σε άκουσα, που έκλαιγες και κατέβηκα να δω. Τι έχεις; Τι έπαθες;"

"Είμαι άσχημος, πολύ άσχημος", είπε το παιδάκι. "Είμαι διαφορετικός από όλο τον κόσμο γύρω μου."

"Κι επειδή είσαι διαφορετικός οι άλλοι δεν σε αγαπάνε; Τα παιδάκια δε παίζουν μαζί σου; Οι γονείς σου και τα αδέρφια σου σε κοροϊδεύουν;"

"Όχι, όχι", είπε το παιδάκι. "Όλοι μου δείχνουν πως με αγαπούν και πως με θέλουν κοντά τους. Μόνο μια κυρία, που με έβλεπε για πρώτη φορά, γέλασε μαζί μου".

"Αυτή θα ήταν μια ανόητη", είπε η Λα-σενά. "Είναι κουτό να κοροϊδεύεις έναν άνθρωπο, χωρίς να τον έχεις γνωρίσει. Αλλά αφού όλοι οι άλλοι σε αγαπούν και σε θέλουν, εσύ γιατί κλαις;"

"Δεν θέλω να είμαι διαφορετικός", είπε το παιδάκι. "Θέλω να είμαι όπως όλος ο κόσμος. Είπες πως θα με βοηθήσεις. Μπορείς να κάνεις τη μύτη μου να μεγαλώσει, να γίνει ίδια με όλων των άλλων;"

"Όχι", είπε η Λα-σενά, "δεν μπορώ".

"Τότε φύγε και άσε με στην ησυχία μου", είπε στενοχωρημένο το παιδάκι.

"Μπορώ όμως να κάνω κάτι άλλο, άμα θες", συνέχισε η Λα-σενά. "Από εκεί ψηλά, που είναι το σπίτι μου, έχω δει μια πολιτεία, όπου όλοι οι κάτοικοι έχουν μύτη σαν τη δική σου. Εκεί θα ήσουν ίδιος με όλους τους άλλους. Θέλεις να σε πάω εκεί;"

"Άκου λέει", απάντησε το Παιδάκι, πηδώντας από τη χαρά του.

Άπλωσε η Λα-σενά το χέρι της, έπιασε μια φεγγαροακτίδα, που έπεφτε πάνω στα βοτσαλάκια και ανέβηκε πάνω της. **"Έλα",** του είπε. **"Μη φοβάσαι. Ανέβα και εσύ".**

Καβάλησε και το παιδάκι τη φεγγαροακτίδα, κλώτσησε δυνατά η Λα-σενά τον αέρα και, ώπ, η φεγγαροακτίδα ανέβηκε ψηλά και άρχισε να ταξιδεύει στο νυχτερινό ουρανό, ανάμεσα από τα αστέρια, που έλαμπαν.

Πέρασαν πάνω από πόλεις και θάλασσες, από βουνά και πεδιάδες και, παντού κάτω, έβλεπαν σκοτάδι, καθώς όλοι κοιμόντουσαν. Ταξίδεψαν έτσι, ώρα πολλή και στο τέλος μίλησε η Λα-σενά.

"Φτάνουμε. Εδώ είναι η πολιτεία, όπου θα είσαι ίδιος με όλους τους άλλους. Θα σε αφήσω και θα φύγω γιατί σε λίγο ξημερώνει. Ελπίζω να είσαι ευτυχισμένος. Αν όμως τύχει και το μετανιώσεις, το βράδυ, κοίταξε το φεγγάρι και φώναξέ με δυνατά. Θα έρθω αμέσως".

Εκείνη τη στιγμή, η φεγγαροακτίδα σταμάτησε δίπλα σε ένα δέντρο.

"Κατέβα, φτάσαμε", είπε η Λα-σενά. **"Πάρε το δρόμο ίσια μπροστά σου και θα σε βγάλει στη πολιτεία, που ζητάς. Μέχρι να ξημερώσει, θα έχεις φθάσει."**

"Γεια σου Λα-σενά", είπε το παιδάκι. **"Γεια σου και σε ευχαριστώ για όλα."** Και άρχισε να περπατάει στο μονοπάτι, που του έδειξε η Λα-σενά.

Στο μεταξύ ο ήλιος, ανέμιλε και φώτιζε δείχνοντάς του το δρόμο, μέχρι, που είδε τα πρώτα σπίτια της πολιτείας. Έμοιαζαν πολύ με τα σπίτια της Να-ρινά. Έτσι, σε λίγο βρέθηκε να περπατάει ανάμεσα στους ανθρώπους της πολιτείας.

Και, τι χαρά!, όπως του είχε πει η Λα-σενά, είχαν όλοι μύτες σαν τη δική του.

"Τι ευτυχία", σκέφθηκε το Παιδάκι. "Τώρα δεν ξεχωρίζω σε τίποτε από τους άλλους, τώρα είμαι ίδιος με όλους".

Και, χαρούμενο, άρχισε να περιδιαβάζει τα δρομάκια, να χαζεύει τα μαγαζιά, να παρακολουθεί τα παιδιά, που έπαιζαν στις πλατείες, να παρατηρεί τους ανθρώπους, που έκαναν τα ψώνια τους ή που πήγαιναν στις δουλειές τους βιαστικά-βιαστικά. Και κάθε άνθρωπο, που συναντούσε, τον κοίταγε καλά-καλά, για να βεβαιωθεί ότι η μύτη του έμοιαζε με τη δική του.

Πέρασαν έτσι ώρες πολλές. Το παιδάκι άρχισε να βαριέται.

"Και τώρα τι γίνεται;" σκέφθηκε. **"Είμαι ίδιος με όλους, αλλά κανείς δε φαίνεται να νοιάζεται για αυτό. Όλοι με προσπερνούν, χωρίς να μου δίνουν σημασία, σαν να μην υπάρχω"**.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να κατεβαίνει σιγά-σιγά από τον ουρανό, πηγαίνοντας να ξεκουραστεί από τη μεγάλη του βόλτα και το Παιδάκι ξαφνικά, με ένα σφίξιμο στη καρδιά, θυμήθηκε ότι, τέτοια ώρα, καθόταν με τα αδελφάκια του γύρω από το μεγάλο τραπέζι του σπιτιού τους και εκεί, με γέλια, με φωνές, με κουβέντες, με χαρές, έτρωγαν το φαί τους, που μοσχοβολούσε. Και, το ίδιο ξαφνικά, το παιδάκι, αισθάνθηκε πολύ μόνο και πολύ δυστυχισμένο.

"**Λα-σενά**", φώναξε δυνατά στο φεγγάρι, που μόλις ξεκινούσε το περίπατό του. "**Λα-σενά, έλα γρήγορα, έλα γρήγορα και πήγαινέ με πίσω**".

"**Μα γιατί;**" ρώτησε η νεραϊδούλα, που αμέσως εμφανίστηκε μπροστά του, καβάλα στη φεγγαροακτίδα της. "**Δεν είσαι ευτυχισμένος, εδώ, που είσαι ίδιος με όλους;**"

"**Όχι**", είπε το παιδάκι. "**Κανείς δε νοιάζεται για μένα κι ας είμαι όμοιός τους. Κανείς δε με αγαπά. Θέλω να γυρίσω πίσω. Στους γονείς μου, στα αδέρφια μου, στους φίλους μου, σ' αυτούς, που με αγαπούν, όπως κι αν είμαι.**"

Η Λα-σενά χαμογέλασε, άπλωσε το χέρι της και βοήθησε το παιδάκι να ανέβει στη φεγγαροακτίδα της.

Ταξίδεψαν και πάλι ώρα πολλή, μέχρι, που έφθασαν στη Να-ρινά, πάνω από το σπιτάκι του.

"**Κατέβα**", είπε η Λα-σενά, "**και να θυμάσαι. Για να είσαι ευτυχισμένος, πρέπει να ζεις με ανθρώπους που σε αγαπούν και τους αγαπάς. Όποιος σε αγαπά πραγματικά δε νοιάζεται ούτε για τη μύτη σου, ούτε για τίποτε άλλο. Νοιάζεται για σένα μόνο.**"

Ύστερα, η Λα-σενά χάθηκε για πάντα μέσα στα αστέρια.

Το παιδάκι άνοιξε τη πόρτα του σπιτιού του και μπήκε μέσα. Όλοι έτρεξαν χαρούμενοι, να το αγκαλιάσουν, να το φιλήσουν και να το ρωτήσουν πού ήταν όλη μέρα, και είχαν ανησυχήσει τόσο πολύ.

Και μέσα στην αγκαλιά και τα φιλιά των δικών του ανθρώπων, το παιδάκι ένοιωσε τόσο, μα τόσο ευτυχισμένο, που, από κείνη τη μέρα, δεν ξανακοίταξε ποτέ τη μύτη του στο καθρέφτη κι ούτε που ξανανοιόστηκε ποτέ για το αν ήταν διαφορετικό από τους άλλους ανθρώπους.